

Kaugeltki kõik uurimistemaatikaga seonduv pole aga veel läbi uuritud. Lisaks tuleb mõni teema avada selleks, et teised teaksid uurimisainest leida — nii on avaldatud mitu fondiülevaadet, viimati ilmus ERÜ 1996. a. aastaraamatus (1997) artikkel *Tartu Ülikooli Raamatukogu erihoiuosakonna arhiivis leiduvast*. Alles hiljuti oli tema abi väga oluline, et aidata tööjärjele uus arhiivi hooldaja. Ja nii me näemegi oma Ingit raamatukogus õige tihti — jälle raamatuid lugemas ja uurimas ning oma, s.t. Tartu ajaloolise trükitegevuse probleemide kallal juurdlemas. Kui ta jätaks paberile panemata oma teadmised Tartu esimesest eestlasest trükikojaomanikust Carl August Gottlieb Mattiesenist ja tema pojast, oma aja tähtsaimast teaduskirjanduse väljaandjast Carl Emil Johann Mattiesenist, kes teeks siis seda veel sellise tõsidusega?

Kui ainult tervis alt ei vea, pole keegi teine nii optimistlik, siiralt usaldav, rõõmsameelne ja kergejalgne kui Ingi. Soovimegi talle kõige rohkem head tervist, siis saab ta teha veel palju tarka ja hääd.

Mare Rand

ANNEMARIA ONOPER

50

16. juunil tähistasime Annemaria Onoperi 50. sünnipäeva. Uskumatu! Varem tundus, et poolesajandi-vanused on vanad ja väarikad, nüüd — täitsa tütarlapsed! Muidugi on tänaselgi nooruslikul juubilaril väarikust, sest ta on vanaema ja üle 25 aasta raamatukogus töötanud.

Sündinud, kasvanud ja koolis käinud on Annemaria (ehk Anne, nagu me teda enamasti kutsume) Võrus. Sealne kaunis loodus ja keel on teda kindlasti mõjutanud. Sünnilinnas ta abiellus, seal sündisid Eva ja Tauno-Jussi. Varsti asuti elama Tartusse.

1975. aastal tuli Anne tööle ülikooli raamatukokku, olles ise kaugõppes eesti keele ja kirjanduse eriala üliõpilane. See oli raske ja kahtlemata huvitav aeg. Tuli hakkama saada erinevates rollides — ema, üliõpilane, teenindaja ning hiljem ka juhataja Leningradi (nüüd Narva) mnt. ühiselamus asuvas lugemissaalis. Aga väga hea ajajaotamise ja kindla soovi korral saab kõik tehtud! Muidugi oli suureks abiks perekonna toetus ja vastutulek. Ülikooli lõpetas Anne 1978. a.

Kui 1985. a. likvideeriti filiaal Leningradi maanteel, tuli Anne tööle raamatukogu uude hoonesse W. Struve 1. Põhiliselt on ta lugejaid teenindanud teatmebibliograafia osakonnas, ehkki mõned aastad oli ta ka õppekirjanduse lugemissaalis. Aga alati on Anne olnud teenindamisega seotud. Igas olukorras ja tööoligus võib temale kindel olla. Olles ise tagasihoidlik, (ilma ette trügimata ja häält tõstmata) pole just kerge maailmas läbi lüüa. Tundub, et tal on sünnipärane võime võita kaaslaste poolehoid, ilma erilist vaeva nägemata. Oma muheda oleku, huumorimeele, leebe naeratuse ja sooja suhtumisega on ta võitnud endale kindlaid sõpru.

Kõige suurem tugi on ta kindlasti oma lastele, ehkki nad on ammu täiskasvanud. Ent nüüd on kasvamas juba uus põlvkond — ning hoolt ja armastust ootavad vanaemalt Mona ning Susannaliisa! Ja maakodu, kus perenaise hoolt nõuavad kõige muu kõrval ka need paljud “juurikad”, mis juubelpäevaks kingiti.

Aga meie vajame Annet ka — toreда kolleegina, hea sõbrana, mõnusa kaaslasena! Palju õnne igaks ettevõtmiseks!

Anne Laumets

AINO SORGSEPP

70

Aino Sorgsepp, neiuna Kõpp, sündis 1. juulil 1930. a. Suure-Jaanis talupidaja perekonnas. Mängu- ja kooliaastad möödusid Suure-Jaani väikelinnas ja lähedal asuvas isatalus Sürgaveres.

Aino lõpetas Suure-Jaani Keskkooli 1950. a. ja alustas iseseisvat elu Kolga-Jaanis, kus pidas kaks aastat kohalikus 8-kl. koolis õpetaja ametit.

Soov edasi õppida oli suur ja nii võibki Ainot leida TRÜ eesti filoloogia osakonna üliõpilaste hulgas. Abiellumine astrofüüsik Leo Sorgseppaga ja tütre sünd pikendasid ülikooliaega, aga 1963. a. oli lõpuks ülikoolidiplom käes.

Suur armastus raamatute ja lugemise vastu viis Aino raamatupoodi, kus töötas mõned aastad müüjana.

Juba ülikooliaastail meeldis Ainole väga Toome raamatukogu, selle sõbralikud ja targad töötajad. Aino unistus seal töötada täitus 1. juulil 1966. a. Parajasti vajati inventeerijat komplekteerimise osakonda, kuna saabuvate trükiste hulk oli kasvanud, eriti Moskva sundeksemplari tõttu. Töö oli täpsust nõudev ja pingeline, tuli tunda keerulist fondide süsteemi, sest igal fondil oli oma inventariraamat. Ka rehkendamises pidi inventeerija tubli olema, et arved oleksid korrektselt vormistatud.

Kui 1970. aastal saabus raamatukokku 3-miljones raamat, oli Aino see töötaja, kes pidulikul tseremoonial raamatu inventariraamatusse sisse kandis.

Aino meenutab praegugi toredaid pidusid raamatukogus, kus kõik töötajad alates noortest kuni auväärseteni üheskoos lõbusalt lustisid. Eriti väärib meenutamist komplekteerimisosakonna poolt esitatud ooper, kus Aino laulis üht peasa. Ka hiljem võis Aino lauluhäält kuulda raamatukogu ansambli “Lilleke”.

Kui 1993. a. Aino koondati pensioniea tõttu, ei raatsinud ta armsakssaanud majast lahkuda ja jätkas valvurina. Seda tööd peab ta huvitavaks kogemuseks, sest sai suhelda väga paljude inimestega.

2000. a. jäi Aino koduseks, et rohkem tegelda oma lemmiktegevustega — aianduse ja lugemisega.

Tiiu Sade